

РЕШЕНИЕ

№ 3023

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 03.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7157** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. К., ЕГН[ЕИК], против отказ за издаване на виза рег. № ODR 19001117, издаден от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в О., Република Турция.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Изложени са доводи за липса на мотиви. Твърди, че отказът е в противоречие с чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основаните свободи (ЕКПЧ), тъй като чрез него се лишава от правото на личен и семеен живот, тъй като е роден в България, приятелката му и приятелите му са в страната и иска да се установи да живее тук. Моли съда да отмени отказа за издаване на виза рег. № ODR 19001117, издаден на консулско длъжностно лице в О., Република Турция и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението му.

Ответникът, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в О., Република Турция, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено.

Със заявление ODR19001117V от 14.02.2019г. жалбоподателят М. К., гражданин на

Република Турция, е подал в Генералното консулство на Република България в О., Република Турция, искане за издаване на виза D. В заявлението е посочен чл.25, ал.1, т. от ЗЧРБ, според който разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Към заявлението са приложени копия от паспорта на заявителя, акт № 23 от 30.01.1966г., за раждане на М. Ю. Исливаров, издаден от длъжностно лице по гражданското състояние от Градски народен съвет, [населено място], Пазарджишки окръг, регистър на населението том 13, стр.2639; удостоверение изх. № 4836/10.12.2018г. от Министерството на правосъдието на Република България, че М. К. /М. Ю. Исливаров/, [дата на раждане] в [населено място] не е български гражданин; удостоверение изх. № АОР-15/03.10.2018г. от [община], че семейството на М. Ю. Исливаров /М. К./, вписан в регистрите на населението на [населено място] като български гражданин с родители български граждани, се е изселило в Република Турция на 25.08.1971 г., съгласно писмо № И-54-1 от 27.10.1971г. на Министерство на Правосъдието – [населено място]; копие от регистъра на населението за адресите на семейството на жалбоподателя, в който е отбелязано, че са изселени в Турция; заверен превод на документ за идентичност на имената, издаден от Министерство на вътрешните работи на Република Турция; копие от изселнически паспорт № 383 от 06.03.1970 г., издаден в П. за семейството на жалбоподателя; нотариално заверена декларация от М. К. от 16.01.2019г. за обстоятелствата – изисквания и условия във връзка с кандидатстване за разрешение за постоянно пребиваване на територията на Р България по смисъла на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, в която декларира, че желае да се установи трайно, по собствено желание на територията на Р България на адрес в [населено място]; нотариално заверена декларация от 16.01.2019г. за идентичност на имената; договор за наем на стая и сервизно помещение в [населено място] от 16.01.2019г.; нотариално заверена декларация от 6.01.2019г. от наемодателя по договора, Верджияния Обреткова Д., че предоставя адрес на пребиваване в [населено място] на М. К., във връзка с разрешение за постоянно пребиваване на територията на България; удостоверение от [фирма] за открита сметка и наличност по нея от 10.01.2019г.; заверен превод на свидетелство за съдимост от Министерство на правосъдието на Р Турция, че М. К. не е осъждан; заверен превод от препис-извлечение от граждански регистър от област И., околия Ю., квартал Ахмедие махаллеси, за семейството на жалбоподателя; здравна застраховка.

Като доказателства са приети и представени от ответника заверени копия на заповед № 28/25.07.2018г. на генералния консул на Република България в О., относно определяне на консулски длъжностни лица в Генералното консулство в О., които могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи и спесимен от подписите на тези лица.

С обжалвания в настоящето производство отказ на виза, визата е отказана. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.1 ЗЧРБ. Не са посочени други фактически или правни основания за отказа.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” е постъпило писмо, вх. № 37365 от 09.12.2019г. на АССГ, в което се заявява, че дирекция “Миграция е заявила отрицателно съвместно становище по искане за виза D ODR 19001117,

подадено от М. К., [дата на раждане] , гражданин на Турция, въз основа на информация на ДАНС". Представено е писмо и писмени доказателства от ДАНС, с което е ТДНС – Шумен изразява отрицателно становище по искането за виза.

По делото е представено и копие от заповед № 3-1561/08.06.2005г. на директора на РДВР П., МВР, с която на осн. чл.42, ал.1 и ал.2 ЗМВР и чл.42а, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЧРБ на М. К. е наложена принудителна административна мярка – експулсиране от Р България, като е отнето правото на пребиваване и е наложена забрана за влизане в страната за срок от 10 години на чужденеца.

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя са разпитани двама свидетели - познати и приятели на жалбоподателя. Свидетелят В. се е запознал с жалбоподателя, докато последният е работел като митничар на ГП "К.". Около 2000 г. е дошъл да живее в България и е започнал да учи висше образование и да работи. През 2005 година го екстрадирали. Споменавал му е, че има отношения с момиче от П. и по този повод хора от сигурността са му предлагали да работи за България, но той не приел. Според свидетеля, жалбоподателят обича България и иска да живее тук с приятелската си Т., да се установи и задоми. Не намира причина за екстрадирането му. След отпадане на забраната М. К. е идвал в България с шенгенска виза. Поддържа отношения със свещеника от българската църква в О..

Свидетелят Б. познава К. от 1997-1998г., когато е живял в П. на квартира. Опитвал се е да прави бизнес, търгувал е, отворил заведение в Пещера, като през това време учел. Искал да остане в България. Споделял е с него, че не знае защо са го екстрадирали. Имал е приятелка Т., за която искал да се ожени, казвал е че обича България и иска да живее тук.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена по пощата на 11.06.2019г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 28.05.2019 г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ, правото му на встъпване в брак и създаване на семейство по чл.12 ЕКПЧ. Роден е в България и е живял в страната от 1996г. до 2005г. твърди, че има много приятели и желае да създаде семейство с дългогодишната си приятелка, Т. В. Г. от [населено място]. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждането на спора по същество съдът намира следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно заповед № 28/25.07.2018г. на генералния консул на Република България в О., относно определяне на консулски длъжностни лица в Генералното консулство в О., които могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи, и спесимен от подписите на тези лица.

Отказът е издаден в писмена форма, но не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг

заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р България, вид "D", на основание чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, според който разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната, видно от отбелязаното върху заявлението му .

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл.10а, ал.3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ дава възможност мотивите, от една страна, да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа на виза – от съответните компетентни органи, в случая тези от ДАНС. В настоящия случай, те съдържат класифицирана информация, съставени са по реда на Закона за защита на класифицираната информация и са отделени в отделен том по делото. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "D".

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК, което в тази

част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, самият закон предвижда, те да бъдат отделени от формуляра за отказ, на осн. чл.10а, ал.3 ЗЧРБ.

При издаване на обжалвания отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Разпоредбата на чл. 30, ал.2 от Наредбата въвежда изискване за консулските длъжностни лица да издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване, каквато виза е заявена от жалбоподателя, след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". От посочените разпоредби следва, че отрицателното становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа при условията на обвързана компетентност, като няма право на самостоятелна преценка дали апликантът представлява заплахата за националната сигурност. От представените по делото писма от дирекция "Миграция" и ДАНС, както и от доказателствата, представени от ДАНС, се установява, че в случая становището е отрицателно и е свързано именно с основанията, посочени в чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Отказът за издаване на виза вид D на М. К. не е в противоречие с материалния закон, доколкото представените от ДАНС доказателства и становището обосновават изводите в него. Отказът не е издаден и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи - право на личен и семеен живот. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на параграф втори на чл. 8 от ЕКЗПЧОС. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, параграф втори са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Наличието на данни, съдържащи информация за обективна заплахата за сигурността и интересите на българската държава, обосновава именно намеса на държавните власти, с оглед защитата на здравето, правата и

свободите на останалите граждани.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот за неоснователно. За да е налице то, нарушението следва да е реално, осъществено. Не се установява към момента на издаване на обжалвания в настоящото производство отказ за издаване на виза "D", семейството на жалбоподателя да е в България, с дългогодишната му приятелка нямат сключен брак или деца, а освен това те са били разделени, което е било наложено от съображения в интерес на националната сигурност, в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Видно от доказателствата по делото М. К. е отделен от приятелката си и приятелите си в България с екстрадицията му през 2005 г.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплахата за общественения ред и сигурността принадлежи на компетентния орган и се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати процесуални нарушения, в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Ответникът не претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда.

Воден от горното, Административен съд – София- град, I отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К., ЕГН[ЕИК], против отказ за издаване на виза, рег. № ODR 19001117, издаден от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в О., Република Турция.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: